

Arrest

nr. 212 190 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NIMAL
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die loco advocaat C. NIMAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 11 december 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 mei 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker

stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker trad op 18 januari 2014 in het huwelijk met een in België verblijvende Oekraïense vrouw.

1.4. Bij arrest nr. 151 441 van 31 augustus 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 7 mei 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 18 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag in om, in functie van zijn in België verblijvende echtgenote, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.6. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel nam op 10 maart 2016 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag om toelating tot verblijf.

1.7. Op 10 maart 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 april 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [I.]

Voornaam: [A.]

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art.7, lid 1, 1 ° van de wet: betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België.

Het is niet omdat betrokkene in België een echtgenote heeft en een gezinsleven onderhoudt, dat hij automatisch verblijfsrecht heeft, en dat hij ontslaan wordt van de verplichting zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. De verplichting om een visum te halen, betekent slecht een tijdelijke verwijdering van het grondgebied; daarna kan betrokkene zijn gezinsleven in België terug opnemen. Trouwens, tijdens zijn afwezigheid kan hij contact onderhouden met zijn gezin via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een beletsel vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door

verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 5 en 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte en dat hij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Première branche,

La partie adverse a délivré un ordre de quitter le territoire au requérant et ce malgré :

1) le recours pendant rédigé à l'encontre de la décision d'irrecevabilité 9bis du 07.05.2012 et de l'ordre de quitter le territoire délivré en même temps ;

2) l'absence de décision à l'égard de la demande de régularisation 9bis introduite par le requérant le 18.08.2015.

Or, si l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 (sur lequel se base la partie adverse pour prendre l'acte attaqué) oblige la partie adverse à notifier un ordre de quitter le territoire lorsqu'une personne n'est plus en séjour régulier, elle conserve néanmoins une obligation d'apprécier que cette décision ne contrevient pas aux normes qui constituent le libellé du moyen.

En effet, le droit de mener une vie privée et familiale qui est invoqué par le requérant à l'appui de ses demandes de régularisation de séjour, est un droit fondamental qui doit être respecté en tout état de cause et la partie adverse ne peut porter atteinte à ce droit sans motif.

La directive « retour » a clairement prévu la possibilité pour les Etats membres de ne pas imposer à quelqu'un un retour dans son pays d'origine pour des motifs charitables humanitaires ou autres.

En ne motivant pas particulièrement l'acte attaqué au regard des normes précitées, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et ne motive ni formellement ni adéquatement l'acte administratif.

En effet, les éléments de vie privée et familiale invoqués par le requérant peuvent justifier une régularisation du requérant et amener la partie adverse à ne pas entreprendre les mesures en vue de procéder à l'expulsion.

L'acte attaqué n'est pas valablement motivé et doit être annulé.

Deuxième branche,

La décision attaquée est mal motivée dans la mesure où la partie adverse manque à son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents qui ont été amenés à la cause.

En premier lieu, la décision attaquée a été prise le 10.03.2016 alors que le requérant a introduit une nouvelle demande de régularisation en date du 18.08.2015. La partie adverse était forcément au courant de l'introduction de cette demande. Elle omet pourtant d'argumenter à cet égard. En conséquence, la décision attaquée est mal motivée car la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents amenés à la cause.

De la même manière, la partie adverse n'aborde à aucun moment dans la décision attaquée, l'ensemble des éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa demande de régularisation et notamment le fait qu'il est désormais unis par les liens du mariage à Madame [N.].

La décision est mal motivée, elle doit être annulée.

Troisième branche,

Dès l'introduction de sa première demande de régularisation sur la base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, le requérant a invoqué la vie privée et familiale qu'il mène en Belgique depuis son arrivée en 2004, singulièrement avec Madame [I.N.], de nationalité ukrainienne, qui séjourne en Belgique sous couvert d'un séjour régulier, et la fille de celle-ci qu'il a élevée depuis sa tendre enfance et qui le considère comme son père.

Le mariage du requérant avec Madame [N.] constitue l'élément nouveau qui a justifié l'introduction d'une nouvelle demande de régularisation de séjour de la part de Monsieur.

Aucune réelle motivation ne ressort de la décision attaquée à l'égard de la vie privée et familiale invoquée par le requérant. En effet, la partie adverse adopte en l'occurrence une motivation tout à fait stéréotypée à l'égard de cet argument et n'analyse absolument pas la situation particulière et singulière du requérant.

La partie adverse viole l'obligation de motivation spécifique qui lui incombe au regard de l'article 8 de la CEDH.

Cette disposition impose à l'autorité un devoir de motivation spécifique puisque, pour prouver qu'elle a respecté ces dispositions et du fait qu'elle en a tenu compte dans l'appréciation qu'elle a faite du dossier, elle doit faire apparaître dans la motivation formelle de la décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante dans le respect de sa vie privée et familiale.

La partie adverse n'indique pas avoir procédé à une telle balance des intérêts.

La partie adverse viole les articles 62 de la loi du 15.12.1980 ; 1 à 3 de la loi du 29.07.1991 et commet un défaut de motivation.

L'article 8 de la CEDH est également violé, cela indépendamment des considérations qui précèdent dans la mesure où la partie adverse ne démontre pas que l'ingérence faite dans la vie privée et familiale du requérant est proportionnée à l'un des buts prévus par la CEDH."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een visum. Verweerder heeft tevens aangegeven waarom hij van oordeel is dat het feit dat verzoeker gehuwd is en in België een gezinsleven heeft op zich geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen, verweerder moet overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Het staat niet ter discussie dat verzoeker een Russisch onderdaan is en dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet in het bezit was van een geldig visum en dus niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker houdt echter voor dat zijn privé- en gezinsleven in aanmerking hadden dienen te worden genomen en verweerder er zich, om humanitaire of andere redenen, kan van onthouden om te beslissen een verwijderingsmaatregel te nemen. Hij gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan het feit dat uit de motivering van de bestreden beslissing zelf duidelijk blijkt dat verweerder rekening hield met zijn persoonlijke situatie. Verweerder heeft aangegeven dat het gegeven dat verzoeker naar zijn land van herkomst moet terugkeren om een visum aan te vragen geen inbreuk vormt op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Hij heeft hierbij uiteengezet dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, dat verzoeker eens hij een visum heeft verkregen zijn gezinsleven in België kan verderzetten en dat hij tijdens zijn afwezigheid de contacten met zijn gezin kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt niet dat verweerder enige meer voordelige verdragsbepaling die een belemmering zou vormen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten uit het oog heeft verloren of dat hij kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker houdt voorts verkeerdelijk voor dat de in casu bestreden beslissing werd genomen op een ogenblik dat zijn beroep gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten nog in behandeling was. Voormeld beroep werd namelijk bij arrest nr. 151 441 van 31 augustus 2015 verworpen. Verzoekers standpunt dat de in casu bestreden beslissing werd genomen zonder dat eerst een beslissing werd genomen inzake zijn verblijfsaanvraag van 18 augustus 2015, die hij indiende na zijn huwelijk, mist ook feitelijke grondslag. Op 10 maart 2016 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel immers de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag om toelating tot verblijf en deze beslissing werd verzoeker op 9 april 2016 ter kennis gebracht.

De toelichting die verzoeker verstrekt laat niet toe te concluderen dat verweerder enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt niet.

4.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten dient te worden benadrukt dat verzoeker nooit werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissing – die geen einde stelt aan enig verblijfsrecht – een inmenging vormt in zijn privé-, gezins- of familielevens. Zoals verweerder terecht heeft aangegeven verhindert de bestreden beslissing verzoeker ook niet om, na zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel gesteld te hebben, naar België terug te keren en er een gezinsleven op te bouwen of verder te zetten met zijn echtgenote. Er moet bovendien worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

4.2.4. Verzoeker zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 13 van het EVRM werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk moet worden beschouwd.

4.2.5. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/15/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. De aangevoerde schending van de artikelen 5 en 6.4 van de richtlijn 2008/15/EG, die daarenboven is gesteund op een onvolledige of incorrecte lezing van de bestreden beslissing, is bijgevolg onontvankelijk.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK